

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 11CoCsp/29/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119227591
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Zlocha
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6119227591.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Zlochu a sudcov JUDr. Renáty Deákovovej a JUDr. Ing. Jána Gandžalu, PhD. ako členov senátu, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803, so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, zastúpeného Remedium Legal, s.r.o., IČO: 53 255 739, so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, proti žalovanému: J. Q., nar. XX. januára XXXX, trvale bytom R. J. XXXX/XX, XXX XX O., o zaplatenie 2.100,59 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č.k. 18Csp/106/2019-106 zo dňa 3. marca 2020, takto

rozhodol:

I. Návrh žalobcu na prerušenie konania podľa ustanovenia § 162 ods.1 písm. b) Civilného sporového poriadku **z a m i e t a .**

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

II. Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Zvolen (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom č.k. 18Csp/106/2019-106 zo dňa 3. marca 2020 (ďalej len „napadnutý rozsudok“ alebo „napadnuté rozhodnutie“), zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania (prvá výroková veta), žalobu v celom rozsahu zamietol (druhá výroková veta) a žalovanému nepriznal náhradu trov konania (tretia výroková veta).

1.1 Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že žalobca sa žalobou podanou dňa 06.02.2019 domáhal zaplatenia istiny vo výške 2.100,59 Eur spolu s úrokom z omeškania, a to titulom zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 04.06.2013. Žalobca nadobudol pohľadávku postúpením od Poštovej banky, a.s., na základe zmluvy zo dňa 20.06.2018. Žalovaný porušil svoj záväzok splácať úver v stanovených termínoch, preto postupca podaním zo dňa 25.02.2016 oznámil žalovanému, že dňom 25.02.2016 vyhlásil celý úver za splatný. Žalovaná suma vo výške 2.100,59 Eur predstavuje rozdiel medzi čerpanými peňažnými prostriedkami a úhradami žalovaného.

1.2 Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinami (zmluva o úvere - konsolidácia zo dňa 04.06.2013, všeobecné obchodné podmienky banky, sadzobník poplatkov, aktuálny stav úveru ku dňu 29.06.2018, list zo dňa 01.02.2016, výzva zo dňa 25.02.2016, list zo dňa 04.07.2018 a zo dňa 12.12.2018); dňa 03.03.2020 sa uskutočnilo pojednávanie, na ktorom žalobca predložil súdu dohodu o uznaní záväzku a úhrade pohľadávky v splátkach. Na základe uvedeného mal súd prvej inštancie za preukázané, že na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere boli žalovanému poskytnuté finančné prostriedky vo výške 5.800,- Eur, ktoré sa zaviazal splácať v mesačných splátkach po 137,- Eur počnúc

dňom 10.07.2013 až do 10.06.2019. Pre neplnenie splátok žalovaným pristúpil právny predchodca žalobcu k zosplatneniu úveru ku dňu 25.02.2016. Žalobca preukázal, že pred zosplatnením úveru bol žalovaný vyzývaný na úhradu dlhu a upozornený na možnosť zosplatnenia dlhu. Súd prvej inštancie, vychádzajúc z listinných dôkazov predložených žalobcom, zistil, že poslednou čiastočne uhradenou splátkou bola splátka splatná dňa 10.10.2015 a žalovaný následne neuhradil ani splátky splatné dňa 10.11.2015, 10.12.2015, 10.01.2016 a 10.02.2016. Keďže je podmienkou zosplatnenia spotrebiteľského úveru omeškanie dlžníka v trvaní 3 mesiacov, túto podmienku spĺňa podľa názoru okresného súdu splátka splatná dňa 10.11.2015 (pri ktorej by k uplynutiu premlčacej doby došlo dňa 11.10.2018), ale aj čiastočne uhradená splátka splatná dňa 10.10.2015, pri ktorej mohol žalobca uplatniť svoj nárok na súde najskôr dňa 11.11.2015 a premlčacia lehota 3 roky uplynula dňa 11.11.2018. Žaloba žalobcu bola na súde podaná dňa 06.02.2019, preto okresný súd konštatoval, že nárok žalobcu je premlčaný a jeho pohľadávka sa s poukazom na ustanovenie § 54a zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“) stala nevymáhateľnou.

1.3 Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že v čase uznania záväzku, t.j. dňa 08.02.2019, bolo právo žalobcu premlčané a z ním predloženej listiny nevyplýva, že by žalovaný o premlčaní dlhu vedel, preto súd na tento právny úkon nemohol s poukazom na ustanovenie § 54a a § 558 Občianskeho zákonníka prihliadať a takáto dohoda o uznaní záväzku a úhrade pohľadávky v splátkach je preto v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka neplatná. Na základe uvedeného súd prvej inštancie žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol.

1.4 S návrhom žalobcu na prerušenie konania a predložením návrhu Ústavnému súdu Slovenskej republiky na vyslovenie nesúlady ustanovenia § 54a Občianskeho zákonníka s Ústavou Slovenskej republiky sa súd prvej inštancie rovnako vysporiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku; s argumentáciou žalobcu sa nestotožnil, a preto nepristúpil ani k podaniu návrhu na Ústavný súd a návrh na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. b) zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) zamietol.

1.5 Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie aplikoval ustanovenia § 255 ods.1 C.s.p.; žalovanému, ktorý bol v konaní v celom rozsahu úspešný, však náhradu trov konania nepriznal nakoľko si nárok na ich náhradu neuplatnil a zo spisu vyplýva, že mu žiadne trovy nevznikli.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie, v ktorom navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zmenil tak, že vyhovie žalobe, resp. aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prípadne, aby súd konanie prerušil a podal návrh na začatie konania o nesúlade právnych predpisov s Ústavou Slovenskej republiky. Zároveň žiadal priznať náhradu trov konania. Tvrdil, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

2.1 Žalobca sa nestotožnil s právnym posúdením veci súdom prvej inštancie o premlčaní jeho nároku a konštatoval, že pri dohode o plnení dlhu v splátkach môže veriteľ od dlžníka žiadať vždy len splnenie príslušnej splátky, ktorá sa stane splatnou. Každá splátka predstavuje samostatné plnenie, a preto pre každú z nich plynie trojročná premlčacia doba podľa § 103 Občianskeho zákonníka samostatne. S poukazom na ustanovenie § 565 Občianskeho zákonníka uviedol, že ak sa nesplní niektorá splátka, môže veriteľ uplatniť právo na zosplatnenie celého dlhu, avšak toto právo môže uplatniť len do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky, inak toto právo zaniká. Zdôraznil, že v prejednávanej príhode bolo preukázané, že žalovaný bol v čase vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru (23.03.2016) (správne má byť 25.02.2016) v omeškaní s plnením splátok po dobu dlhšiu ako 3 mesiace. Keďže právo vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru zaniká splatnosťou najbližšej nasledujúcej splátky, potom mimoriadna splatnosť úveru v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka mohla byť vyhlásená len pre splátku, ktorá vyhláseniu splatnosti bezprostredne predchádzala, t.j. splátky splatnej dňa 11.02.2016. Pre všetky splátky, ktoré vyhláseniu mimoriadnej splatnosti predchádzali, tak v súlade s ustanovením § 103 Občianskeho zákonníka plynie samostatná trojročná premlčacia doba. Pre všetky splátky splatné po 25.02.2016 začala premlčacia doba plynúť v súlade s ustanovením § 103 Občianskeho zákonníka odo dňa nasledujúceho po zročnosti splátky, pre nesplnenie ktorej došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti

úveru, t.j. od dňa 11.02.2016 a uplynula dňa 11.02.2019. Žalobca na základe uvedeného zastáva názor, že svoj nárok na súde uplatnil pred uplynutím premlčacej doby.

2.2 V súvislosti s dohodou o uznaní záväzku zo dňa 08.02.2019 žalobca poukázal na ustanovenie § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého na to, aby nastali právne účinky spojené s uznaním práva zákon nevyžaduje, aby mal dlžník v čase uznania vedomosť o premlčaní dlhu. S poukazom na ustanovenie § 151 ods. 1 C.s.p. žalobca namietal, že napriek nesporným skutkovým tvrdeniam strán sporu súd svojvoľne odmietol obsah predloženej dohody o uznaní záväzku. Nakoľko bol žalovaný v celom konaní pasívny, nie je možné hovoriť o akomkoľvek účinnom popretí a je potrebné vychádzať z faktického stavu, že žalovaný sa k tvrdenej skutočnosti vôbec nevyjadril.

2.3 Žalobca sa v odvolaní vyjadril aj k aplikácii ustanovenia § 54a Občianskeho zákonníka, ktorým došlo podľa jeho názoru k značnému narušeniu princípu právneho štátu, k porušeniu zákazu diskriminácie, k porušeniu ochrany pred svojvoľným zásahom štátnej moci, k narušeniu práva na majetok a ochranu vlastníckeho práva, k porušeniu práva na prístup k nezávislému a nestrannému súdu a k porušeniu zásady rovnosti účastníkov súdneho konania. Uvedené ustanovenie vykazuje obdobný zásah do Ústavou Slovenskej republiky garantovaného práva na súdnu ochranu tak, ako vykazovalo ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, ktoré bolo Ústavným súdom Slovenskej republiky vyhlásené za nesúladne s ústavou. Na základe uvedeného mal súd v zmysle § 162 ods. 1 C.s.p. konanie prerušiť a podať návrh na začatie konania o nesúlade právnych predpisov s Ústavou Slovenskej republiky podľa čl. 125 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

3. K odvolaniu žalobcu vyjadrenie podané nebolo.

4. Krajský súd, ako súd funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní, vec preskúmal v rozsahu určenom § 380 ods. 1, 2 C.s.p. bez nariadenia pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 C.s.p. a rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1, 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

4.1 Podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

5. Po oboznámení sa s obsahom spisu ako aj s odvolaním napadnutým rozhodnutím súdu prvej inštancie odvolací súd konštatuje, že rozhodnutie okresného súdu je v rozsahu odvolacej argumentácie vecne správny. Odvolací súd sa v zmysle § 387 ods. 2 C.s.p. v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia, ktoré je dostatočne podrobné, jasné, zrozumiteľné ako aj presvedčivé a vysporiadava sa so všetkými relevantnými skutkovými a právnymi otázkami, a teda spĺňa zákonné kritériá odôvodnenia dané ustanovením § 220 ods. 2 C.s.p. Z dôvodu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní veci sa zaoberal len relevantnými námietkami uvedenými v odvolaní.

6. Z druhej vety ustanovenia § 103 Občianskeho zákonníka vyplýva, že ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky. Z citovaného ustanovenia je zrejmé, že zákon neviaže začiatok plynutia premlčacej doby na dátum vyhlásenia predčasnej splatnosti celého dlhu, ale na dátum zročnosti tej nesplnenej splátky, pre nezaplatenie ktorej sa stal zročným celý dlh.

6.1 V prípade, že sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu, má dodávateľ povinnosť v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka čakať s uplatnením práva na predčasné zosplatenie úveru v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka tri mesiace od omeškania so zaplatením splátky, pre ktorú k zosplateniu pristúpil; uvedený záver nič nemení na skutočnosti, že premlčacia doba sa aj v takomto prípade počíta odo dňa zročnosti omeškanej splátky. Je pravdou, že takouto právnou úpravou zákonodarca de facto skrátil premlčaciu dobu o tri mesiace, keďže prvé tri mesiace omeškania dlžníka s danou splátkou nemôže dodávateľ zosplatiť celý dlh, pretože by tým porušil ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, avšak, premlčacia doba nie je fixný inštitút a je právom zákonodarcu stanoviť pre jednotlivé prípady premlčaciu dobu odlišne, ale len za predpokladu, že takto stanovená premlčacia doba je dostatočná na uplatnenie práv, teda, že takýmto stanovením premlčacej doby nedôjde k znemožneniu, resp. k podstatnému sťaženiu možnosti veriteľa uplatňovať svoje práva.

6.2 Odvolací súd je toho názoru, že ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je lex specialis k ustanoveniu § 565 Občianskeho zákonníka; veriteľ by logicky nemohol vykonať zosplatnenie do splatnosti najbližšej splátky a zároveň dodržať požiadavku vyplývajúcu z ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Z uvedeného dôvodu je odvolací súd toho názoru, že posledná veta v § 565 Občianskeho zákonníka sa na prípady, na ktoré dopadá ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka nevzťahuje; poslednú vetu § 565 Občianskeho zákonníka pri spotrebiteľských zmluvách použiť nemožno; dodávateľ môže žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky kedykoľvek, ak sú splnené podmienky podľa ustanovenia § 53 ods.9 Občianskeho zákonníka, a teda, že zosplatneniu predchádza výzva na zaplatenie s upozornením na možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru, pričom v takom prípade možno zosplatniť úver najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky. Je potrebné zdôrazniť, že právo zosplatniť úver môže veriteľ (dodávateľ pri spotrebiteľských úveroch) vykonať len vtedy, ak uplynula zákonná lehota (tri mesiace od omeškania so zaplatením splátky) a na takýto postup spotrebiteľa upozornil a zároveň, že omeškanie so zaplatením splátky ku dňu vyhlásenia predčasnej splatnosti trvá.

6.3 Je zrejmé, že ak dodávateľ uplatnil právo na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru a ak postupoval v súlade s ustanovením § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, mohol tak urobiť len pre splátku, s ktorou bol žalovaný v omeškaní najmenej tri mesiace. K vyhláseniu mimoriadnej splatnosti došlo dňa 25.02.2016. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca mohol vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 10.10.2015, ale aj splátky splatnej dňa 10.11.2015. Odvolací súd zastáva názor, že v súlade s ustanovením § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka tak mohol spraviť len pre splátku splatnú dňa 10.11.2015. S poukazom na ustanovenie § 103 Občianskeho zákonníka je potom zrejmé, že trojročná premlčacia doba začala plynúť odo dňa nasledujúceho po dni splatnosti splátky splatnej dňa 10.11.2015, t.j. 11.11.2015 a márne uplynula dňa 11.11.2018.

7. Ak by aj odvolací súd uveril tvrdeniu žalobcu, že jeho právny predchodca zosplatnil úver pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 11.02.2016 (správne má byť dňa 10.02.2016, pretože splatnosť splátok bola v zmluve o spotrebiteľskom úvere dojednaná k 10. dňu v mesiaci), viedlo by to k zamietnutiu žaloby. Žalobca by v takom prípade nebol aktívne vecne legitimovaný na vymáhanie uplatnenej pohľadávky a postúpenie pohľadávky z právneho predchodcu žalobcu na samotného žalobcu by bolo v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka neplatné, pretože by neboli splnené podmienky postúpenia pohľadávky upravené v ustanovení § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách, nakoľko by pohľadávka nebola v čase postúpenia splatná v zmysle § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka (keďže pre splátku splatnú dňa 10.02.2016 by mohol právny predchodca žalobcu vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru najskôr od 26.05.2016 a len do 09.06.2016). V prípade, že by žalobca nedisponoval dostatočnou aktívnou vecnou legitímáciou v konaní, bol by takýto nedostatok dôvodom pre zamietnutie žaloby.

8. Keďže však sám žalobca v konaní tvrdil, že jeho právny predchodca zosplatnil úver dňa 25.02.2016, nemožno na základe vyššie uvedeného dospieť k inému záveru ako tomu, že k zosplatneniu došlo pre splátku splatnú dňa 10.11.2015. Žalobca podal žalobu dňa 06.02.2019, a teda po uplynutí trojročnej premlčacej doby, ktorá márne uplynula dňa 11.11.2018.

9. Žalobca sa podaným odvolaním domáhal aj prerušenia konania a predloženia návrhu Ústavnému súdu Slovenskej republiky na vyslovenie nesúladu ustanovenia § 54a Občianskeho zákonníka s Ústavou Slovenskej republiky. Odvolaciemu súdu bolo z jeho činnosti známe, že takýto návrh už bol podaný Okresným súdom Martin, v dôsledku čoho konanie vedené na odvolacom súde prerušil do právoplatného skončenia konania o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 Ústavy Slovenskej republiky. Návrh Okresného súdu Martin bol Ústavným súdom Slovenskej republiky odmietnutý, preto odvolací súd rozhodol uznesením č.k. 11CoCsp/29/2020-156 zo dňa 13.05.2021 o pokračovaní v konaní. Ústavný súd nevzhladol dôvod vyslovenia nesúladu ustanovenia § 54a Občianskeho zákonníka s Ústavou Slovenskej republiky a podanie opätovného návrhu odvolacím súdom by bolo neúčelné a nevhodné. Z uvedeného dôvodu odvolací súd osobitným výrokom návrh žalobcu na prerušenie konania podľa ustanovenia § 162 ods.1 písm.b) C.s.p. a podanie návrh Ústavnému súdu Slovenskej republiky na začatie konania o súlade právnych predpisov zamietol. Na základe uvedeného zároveň nebol daný dôvod, aby ustanovenie § 54a Občianskeho zákonníka odvolací súd v konaní neaplikoval.

9.1 Napokon odvolací súd dodáva, že rozhodnutie súdu prvej inštancie sa dostatočne podrobne vysporiadava aj s dôvodmi zamietnutia návrhu žalobcu na prerušenie konania, s ktorými sa odvolací súd, aj s poukazom na vyššie uvedené, stotožňuje a v celom rozsahu na ne odkazuje.

10. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. V odvolacom konaní úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania. Z obsahu spisu však nevyplýva, že by žalovanému v odvolacom konaní akékoľvek trovy vznikli, nakoľko sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril a ostal v odvolacom konaní nečinný. Preto krajský súd žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

11. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.); dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C.s.p. (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa

toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).